

Nem magányra termett az ékfarkú amandina

E mutatós díszpinty Észak-Ausztrália lakója, ahol nemcsak az erdőkben, hanem a szárazabb füves síkságokon is gyakorta előfordul. A sárgacsőrű törzsalak mellett, egy alfaja ismeretes, melynek csőre piros. Ez utóbbinak tollazata is intenzívebb színezetű.

Madarunkat igen gyakran importálták Európába, egészen a '70-es évekig, viszont **arra nem ügyeltek, hogy alfajtisztán tenyésszék őket, így a nálunk élő állomány lényegében alfajhibridnek tekinthető.** Mivel áruk az exporttilalom miatt hosszú éveken keresztül igen magas volt, madarászoknak nem nevezhető élelmes üzletemberek, akárcsak a Gould amandinától, az ékfarkúaktól is rendszeresen, elszedték a tojásokat, s ezeket dajkamadarakkal (japáni sirálykapinttyel) keltették, aminek az lett az eredménye, hogy sok madárnál a kotlási ösztön nem jelentkezett. Ráadásul a vérfrissítésre sem ügyeltek, így még nehezebbé vált tenyésztésük. Az ezredforduló után azonban az ékfarkúak ára lényegesen mérséklődött, s csak valóban azok tartották, akiket az állatszeretet vezérelt, s szép lassan az állományban újra a viszonylag jól kotló madarak lettek mérvadóak.

Ebben az időszakban jelentek meg nagy mennyiségben a különféle színváltozatok is, így ma már a barnától az albínón át többek közt szürke és tarka madarakat is kínálnak eladásra. Persze a legszebb sokak szerint a természet ajándéka, a vadas szín.

Fotó: Tóth Zsigmond

Nem magányra termett az ékfarkú amandina

Közzétéve itt: magyarmezogazdasag.hu az Agrárhírportál (<https://magyarmezogazdasag.hu>)

Hogy milyen tollazatú ékfarkú amandinát veszünk, a mi döntésünk, egy valamit azonban sose felejtsünk: ezeket a madarakat nem szabad egyedül tartanunk. Ha nem is fajtársuk, más díszpintyek mindig éljenek mellettük!

Szerző: Tóth Zsigmond

Közzététel ideje: 2019. 04. 22., hétfő, 10:00

A forrás webcíme: <https://magyarmezogazdasag.hu/2019/04/22/nem-maganyra-termett-az-ekfarku-amandina>